

BETH REEKLES

**CABINA DE
SĂRUTURI₂
RELAȚIE LA DISTANȚĂ**

Traducere din limba engleză de
IULIA DROMERESCHI

CORINT
BOOKS
—2020—

Dragi cititori,

Mă bucur enorm să lansez, după atâta vreme, continuarea *Cabinei de săruturi*. Mulți dintre voi ați așteptat-o cu nerăbdare, dar să știți că am muncit serios câțiva ani ca să ajung în punctul acesta. Unii îi cunoașteți pe Elle, pe Lee și pe Noah de la prima lor apariție pe Wattpad, în 2011, iar alții poate că i-ați întâlnit în adaptarea Netflix din 2018.

Apropo, mi se pare incredibil că, în curând, vom vedea al doilea film din seria *Cabina de săruturi* pe Netflix! Deși se bazează pe manuscrisul meu și pe ce veți citi în romanul acesta, veți observa și câteva diferențe. Nu este de mirare: al doilea film trebuia să preia acțiunea de unde a lăsat-o întâiul, iar acesta a avut deosebiri față de prima carte.

Ador scenariul pentru al doilea film! Sincer, cred că toate schimbările față de carte au sens; în fond, nu degeaba se numește „adaptare”. Dar mai cred și că al doilea film le rămâne fidel personajelor, provocărilor prin care trec acestea, succeselelor, conflictelor și relațiilor, așa cum le veți remarca în roman. Abia aștept să văd versiunea finală a filmului! Sper că veți iubi și filmul, și cartea la fel de mult ca mine!

Beth

Capitolul 1

— ULTIMUL AN, frate!

După ce s-a trântit portiera în urma mea, mi-am lăsat capul pe spate și am închis ochii, inspirând adânc. Soarele îmi gădila obrazii. Pe buze îmi juca un zâmbet. Curtea școlii mirosea a iarbă proaspăt tăiată, iar atmosfera zumzăia de conversațiile adolescenților care alergau prin parcare, reîntâlnindu-și colegii după vacanța de vară. De obicei, toată lumea se plânge de prima zi de școală și pretinde că o detestă, dar eu eram convinsă că, în secret, toți o adoră.

Noul an școlar venea întotdeauna cu un iz al începuturilor care ne așteaptă, ceea ce era oarecum ridicol, fiindcă era vorba doar despre *liceu*. Cu toate acestea, nu puteam scăpa de senzație.

M-am întors spre Lee, cu ochii deschiși, iar el mi-a aruncat un zâmbet larg.

O fi fost o dimineață de luni, dar eu simțeam că plutesc.

— Ultimul an, păzea că venim! am răspuns eu, încet, zâmbindu-i la rândul meu.

Eram convinsă că, dacă exista ceva în lume pentru care să merite să ne entuziasmăm, atunci acel ceva era ultimul an de liceu.

Auzeam des că anii de facultate ar trebui să fie cei mai buni din viață, însă mie mi se părea că avea să fie mai mult de muncă

decât în liceu, chiar dacă asta venea la pachet și cu mai multă libertate. Lee și cu mine eram convinși că acel ultim an de liceu însemna cea din urmă ocazie de a ne distra *pe bune*, înainte să ne lovească trenul maturității.

Am înconjurat mașina și m-am sprijinit de capotă, lângă Lee. Își dichisea mereu mașina, un Mustang din 1965, la care ținea enorm. Practic, sclipea de curățenie.

— Nu pot să cred! Îți dai seama că este *ultima* primă zi de liceu din viața noastră? Anul viitor pe vremea asta vom fi la facultate...

— Nu-mi aminti! a sărit Lee. Mi-a ținut deja de dimineață mama un discurs, cu ochii înlăcrimați și tot tacâmul. Nici măcar nu vreau să mă *gândesc* la facultate.

— Ghinion, amice! Este inevitabil. Trece vremea...

Am spus asta chiar dacă gândul la dosarul pentru facultate îmi făcea și mie un gol în stomac. Încercasem în timpul verii să lucrez la eseul meu motivațional, dar nu înregistrasem cine știe ce progrese.

Nici *nu voiam să iau în calcul* posibilitatea ca eu și Lee să ajungem la facultăți diferite. Că ar fi fost acceptat undeva unde nu eram și eu. Că am fi putut sta separați anul viitor. Ne petrecuserăm viața ca niște frați. Ce m-aș fi făcut fără el?

— Din păcate! a continuat Lee, ceea ce m-a trezit din reverie. Uite ce e, doar nu ai de gând s-o arzi poetic despre viitor?! Te rog să mă avertizezi, ca să te las în legea ta și să mă duc să-i găsesc pe băieți.

— Nu mai vorbesc despre facultate, am zis, lovindu-mă ușor cu umărul în el, în joacă. Promit!

— Slavă Domnului!

— Că veni vorba despre băieți, ți-a zis ceva Cam despre noul vecin?

— Aproape uitasem.

Cam, unul dintre cei mai apropiați prieteni ai noștri încă din școala primară, ne dăduse săptămâna trecută vestea că un tip se mutase în casa de vizavi de a lui și că, pentru că era de vârsta noastră, părinții lui Cam au sugerat să îl ia sub aripa lui protectoare și să ni-l prezinte. Felul în care pronunțase Cam „au sugerat” sunase de parcă îl puseseră în fața unui ultimatum.

— Știi că e din Detroit, a continuat Lee. Îl cheamă Levi, așa, ca pe marca de jeansi. Mare lucru nu mai știi despre el. Nu cred că știe nici Cam altceva, sincer, a spus și s-a ridicat de pe capotă. Sper doar să nu fie un ratat, pentru că i-am promis lui Cam că vom încerca să îl includem în grupul nostru. Pe Levi, adică.

— Am înțeles, am mormăit, distrasă de telefon, care începuse să îmi sune în mână.

Privirea lui Lee s-a oprit la numele apelantului. A oftat. I-am servit un zâmbet în chip de scuză, fix când își dădea deja ochii peste cap. A făcut câțiva pași, cu rucsacul aruncat peste umăr.

— Fără sex la telefon, Shelly! Suntem la școală. Sunt minori pe-aici, a comentat el.

— De parcă tu și Rachel nu v-ați fi pipăit niciodată în deba-
raua de serviciu! i-am strigat.

Mi-a făcut doar un semn cu degetul mare ridicat.

Am răspuns la telefon.

— Salut, Noah!

Fratele mai mare al lui Lee, Noah, era, parțial, motivul pentru care nu avansasem cu eseul pentru facultate: după ce ascunseserăm de Lee relația timp de câteva luni, în primăvara trecută (secretul se aflase într-un mod dezastruos, când Lee ne prinsese

sărutându-ne), începuserăm să ne vedem „oficial” din vară. Ne petrecuserăm mare parte din vacanță împreună. Acum, Noah era la facultate în cealaltă parte a țării, la Harvard.

Plecase abia de câteva săptămâni, iar eu nu pricepeam sub niciun chip de ce îmi era atât de dor de el. Cum aveam să rezist până la Ziua Recunoștinței?

— Bună, ce faci?

— Bine. Sunt încântată de prima zi din ultimul an la liceu. Cum e la facultate?

— Nu foarte diferit de cum era seara trecută, când am vorbit ultima dată. Azi-dimineață am avut un curs de mate. A fost interesant. Diferențiale de ordinul al doilea.

— N-am nicio idee despre ce vorbești și nici nu cred că vreau să aflu.

Noah a izbucnit în râs. Un hohot blând, răgușit, care mi-a topit inima. Aproape totul la el îmi topea inima, îmi înmuia genunchii sau îmi umplea stomacul de fluturi. Eram ultima fraieră, un clișeu desprins dintr-un film. Era minunat!

Îmi era dor de râsul acela la fel de mult cum îmi era să îi simt brațele în jurul meu sau buzele lipite de ale mele. Vorbeam tot timpul – apeluri video, Snapchat, SMS-uri, ne sunam... dar nu era la fel. Totuși nu voiam să îl las să își dea seama cât de dor îmi era de el, ca să nu par prea dependentă. Nu eram încă foarte sigură de treaba asta cu „relațiile”.

— Ești un tocilar *absolut!* am glumit eu.

Nu mă gândisem niciodată la el cu adevărat ca la un tocilar. Știam că era deștept. Avea media generală pe toți anii de învățământ aproape de maximum (asta îmi spusese mama lui, recent; atunci mă prinsesem cât era de inteligent). Ratase la mustață prima poziție în clasa lui. Cu toate astea, avusese

în liceu o reputație de băiat rău. Până să ajungem împreună, nu mi-aș fi imaginat niciodată că, dincolo de imaginea de dur, se ascundea un tip căruia îi plăcea să învețe lucruri de genul diferențialelor de ordinul al doilea. Ce-or mai fi fost și alea.

— Ssst, să nu te audă cineva! a spus el, iar eu i-am simțit zâmbetul în voce. Dar să nu mai discutăm tot despre mine. Am vorbit cu tine aseară vreo oră despre facultate. Voiam acum doar să-ți urez succes în prima zi din ultimul an de liceu!

Am zâmbit, chit că nu mă putea vedea.

— Mulțumesc! Apreciez.

— Deci? Cum e să fii printre cei mari din școală?

— Cam de speriat, emoționant și foarte interesant. Încerc să nu mă stresez prea tare pentru facultate.

— E înspăimântătoare toată treaba asta, nu?

— Gândul la facultate mă face să mă simt matură, dar eu sunt încă departe de asta! Seara trecută l-am chemat pe fratele meu mai mic să ucidă un păianjen din dormitorul meu.

— Da, știu ce zici. Ieri am întrebat pe cineva cum se folosește uscătorul din spălătorie. M-am simțit tare prost.

— Nu ai mai spălat niciodată rufe?

— Mama vrea ca rufele să fie spălate și uscate într-un fel *anume*, Shelly. Doar știi asta.

Știam. Îl rugase o dată pe Lee să pună cearșafurile la uscat, cât era ea plecată, doar ca, apoi, să le întindă ea din nou. De atunci, nu i-a mai cerut niciodată să facă așa ceva.

— Dar cei patru ursuleți de pe patul tău nu te ajută prea mult să te simți adultă, nu? a reluat el.

— Pariez că sunt nenumărate fete la facultate – chiar și niște băieți – care au unul sau doi ursuleți pe pat.

— Dar nu patru!

— Să nu îndrăznești să spui ceva despre Domnul Wiggles! m-am bosumflat eu fără să vreau. Tu porți boxeri cu Superman!

Înainte ca Noah să aibă măcar șansa de a se apăra, am auzit pe fundal cum bate cineva la ușă. A oftat.

— Se pare că trebuie să închid. Steve era în dormitor, așa că am intrat în baie să vorbesc cu tine, ca să am intimitate...

— Flynn, haide odată, omule! Trebuie să mă ușurez! a strigat colegul lui de cameră, Steve, iar vocea i s-a auzit înfundat, probabil din cauza ușii de la baie.

— Ar fi cazul să închid și eu. Cred că au ajuns toți deja. Trebuie să îl cunoaștem pe vecinul lui Cam și să-l integram în gașcă.

— Tipul din Detroit? 7 For All Mankind¹?

— Levi.

— Asta am spus și eu. Succes! Și să-i transmiți lui Lee că-i urez și lui multă baftă la probe. I-am trimis un mesaj, dar nu a răspuns.

În telefon s-au auzit un zăngănit puternic și bătăi în ușă.

— Flynn! *Haide!*

— Să ai o primă zi de școală minunată! a mai zis Noah.

— Mulțumesc. Te iubesc.

I-am simțit zâmbetul din voce și aproape că i-am văzut gropița din obraz, care însoțea zâmbetul cu pricina, când a răspuns:

— Și eu te iubesc.

Nu am închis niciunul și, pentru o clipă, fără să spunem nimic, ne-am ascultat respirând. Apoi, am coborât telefonul de la ureche și am închis. M-am asigurat că l-am trecut în modul silențios înainte să îl vâr în geantă, unde s-a pierdut imediat între caietele mele noi și alte obiecte absolut necesare (mai precis, o perie de păr, un baton de ciocolată, un tampon și o pereche de căști cu firul foarte încurcat).

¹ Marcă americană producătoare de jeansi, fondată în anul 2000, în Vernon, California (n. tr.).

— Elle! Hei! Vino aici!

Am ridicat capul când mi-am auzit numele, săltându-mă în vârful picioarelor. Dixon era la doar câțiva metri distanță, cu Lee și cu celălalt prieten al nostru, Warren. Îmi făcea semn cu mâna. Am răspuns, ca Dixon să știe că l-am văzut, și am luat-o la pas spre ei.

Am trecut printre câteva mașini, ca să ajung la băieți, și, chiar când mă strecuram pe lângă o Toyota verde, pe care nu o știam, portiera șoferului s-a deschis și m-a lovit în șold, izbindu-mă de Fordul din spatele meu.

Mi-am ținut respirația, așteptând să izbucnească alarma Fordului. Am reușit să expir abia când am constatat că mașina nu scoate niciun piuit.

Poate că anul ăsta nu voi mai fi împiedicata școlii. Bine ai venit, noua eu!

— La naiba! Îmi pare rău, nu te-am văzut...

— E numai vina mea, nu-ți face griji! am spus, dându-mi părul la o parte de pe frunte și privind-l pe șofer.

Nu îl cunoșteam. Deși nu era cu mult mai înalt decât mine, părea că e tot „asamblat” numai din oase lungi. Nu îi vedeam ochii ascunși de ochelarii de soare atât de întunecați, încât mă reflectam perfect în ei. I-a împins pe creștet, în părul castaniu, ondulat, apoi și-a lăsat brațul pe lângă corp, cu degetele încheștate în jurul bretelei rucsacului.

Avea ochi frumoși. Prietenoși. Verzi, cu mici riduri de expresie la cozi. Îmi mijeam privirea, pentru că soarele bătea chiar din spatele lui. Și-a mutat greutatea pe celălalt picior și a blocat lumina.

Era simpatic.

— Te simți bine? Te-am lovit? Scuze...

— Serios, nu-ți mai face atâtea griji! Mă simt bine, sincer, am zis eu, zâmbind, ca să îl liniștesc, chiar dacă mă durea puțin șoldul.

Zgomotul portierei din dreapta mi-a atras atenția. L-am recunoscut imediat pe Cam, cu părul lui blond și cu rucsacul albastru, jerpelit, pe care cred că-l avea din clasa a opta. A rânjit spre mine.

— De ce nu mă surprinde? Doar te-am avertizat mereu să te uiți pe unde mergi!

M-am strâmbat la el, înainte să mă întorc din nou spre deșiratul cu ochelari de soare, vrând să-i spun „Tu trebuie să fii Levi”, dar Cam mi-a luat-o înainte.

— Cred c-ar trebuie să vă prezint. Elle, el este Levi. Levi, prietena mea, Elle.

— Îmi pare bine! a ridicat o mână și a făcut un semn, apoi mi-a zâmbit cu dinți atât de albi, încât m-am gândit că erau sigur tratați chimic.

— Și mie. Scuze că m-am izbit de portiera ta! Ne-a povestit Cam că îl vom cunoaște pe noul lui vecin, dar nu mă gândisem că asta o să fie prima impresie pe care o să ți-o fac.

— Ești întotdeauna neîndemnatică sau doar ai o zi proastă? a întrebat el, zâmbind tot mai mult.

— Este, a comentat Cam, iar mie mi s-a părut cam iritat.

Nu îi plăcea tipul ori era el stresat? Am simțit că era ceva în neregulă, așa că am schimbat subiectul.

— Dixon e acolo, cu ceilalți.

— Grozav! a exclamat Cam și a pornit în direcția indicată de mine, reperându-i repede pe băieți, însă Levi nu a făcut nicio mișcare.

— Haide! l-am îndemnat. Ar trebui să-i cunoști și pe ceilalți.

După ce s-au făcut prezentările, iar Levi a început să întrebe despre sporturile pe care le practicam aici (în Detroit fusese în echipa de *lacrosse*), i-am dat lui Cam un ghiont în coaste.

— Care-i faza cu voi doi? am întrebat, cu vocea scăzută. Spune-mi să tac, dacă depășesc vreo limită, dar... nu știu, mi se pare că nu prea îți place tipul nou.

Expresia morocănoasă a lui Cam s-a transformat în una de jenă.

— Nu este vorba că nu-mi place, dar nu-l cunosc încă, a mormăit el. Nu suport să fiu eu răspunzător pentru el. Simt că trebuie să-mi înfrânez sarcasmul și să fiu amabil.

— Va fi bine. Pare de treabă. Măcar încercă să nu arăți ca Brad, când îl pune tata să mănânce broccoli.

— Ușor de zis, a bombănit. Tipul conduce ca un maniac, iar mașina mea e încă la reparat.

— Aș dori să-ți amintesc de momentul când ai intrat cu spatele într-un stâlp.

— Mai bine să nu vorbim despre asta.

Dar a zâmbit, și i-am zâmbit și eu. Lee s-a atins ușor cu umărul de mine, când a făcut un gest mai larg, în timp ce discuta cu Warren și cu Levi despre fotbal. I-am prins scurt privirea.

Iată-ne și în ultimul an de liceu!

Capitolul 2

MI-AM AMINTIT curând de ce era atât de nașpa prima zi de școală: hoarde de elevi se înghesuiau peste tot în jurul nostru, ca să ajungă în clasă, unde voiau să păstreze un loc pentru prieteni, înainte să se ia toate locurile bune, în vreme ce bobocii se adunau în grupulețe, blocând coridoarele. Păreau pierduți, copleșiți, chiar pe punctul de a vomita, în unele cazuri.

Mi s-a părut ciudat că nu zăream nicăieri capul lui Noah, croindu-și drum printre toți.

Umărul lui Lee s-a lovit de al meu, iar eu l-am strâns de încheietură, ca să rămânem împreună.

Am privit peste umăr.

— I-am pierdut pe ceilalți.

— Știu ei drumul.

Lee s-a oprit o clipă, iar cineva s-a izbit de mine din spate, apoi ne-a aruncat vreo două vorbe și a trecut pe lângă noi. Lee m-a tras pe cel mai apropiat coridor, am făcut un ocol și am ajuns în clasa noastră. Într-o zi oarecare, asta ar fi durat de două ori mai mult decât pe drumul drept, însă astăzi am evitat să fim călcați în picioare de mulțime.

Domnul Shane, îndrumătorul nostru de an, era profesor de engleză. Pereții clasei erau deci acoperiți de postere cu

copertele cărților pe care elevii lui urmau să le studieze, dar și cu portrete ale unor autori ca John Steinbeck, Shakespeare, Mary Shelley sau F. Scott Fitzgerald.

Întruchipa stereotipul profesorului tocmai ieșit din facultate: purta ochelari cu rame subțiri, cravata ușor strâmbă și cămașa băgată în pantaloni numai în față. Nu avea expresia severă a profesorilor mai în vârstă, sătui după ce predaseră aceeași materie timp de douăzeci de ani. Ne-a zâmbit când am intrat în sală.

Rachel și Lisa abia ajunseseră și tocmai își puneau ghiozda-nele pe băncile de la geam. Lee s-a îndreptat grăbit spre iubita lui, Rachel, și a sărutat-o pe obraz. M-am uitat spre banca alăturată, dar era deja ocupată.

— Elle! Stai lângă mine! a ciripit Lisa, observându-mă că ezit.

Mi-a indicat banca de lângă ea, din fața lui Lee. Începuse, cu câteva luni în urmă, să se vadă cu prietenul nostru Cam și devenise astfel parte din grup.

— L-ați cunoscut pe Levi? Eu am fost la cină la Cam imediat după ce s-a mutat, așa că ne-am dus să îl salutăm împreună. Cred că e cam timid, dar pare în regulă. Aș *ucide* pentru așa gene! Iar părul lui e *atât* de creț! M-am îndrăgostit de părul lui!

I-am zâmbit drept răspuns, iar ea s-a întors să își reia conversația cu Rachel. Lee își trăsesese scaunul mai aproape de al ei. Își sorbea din priviri prietena. Am încercat să nu mă simt *prea* ofuscată fiindcă alesese o bancă lângă ea, și nu lângă mine. Încă mă obișnuiam cu dinamica pe care o crease relația dintre Lee și Rachel. Nu remarcasem schimbarea înainte să petrecem timp peste vară la casa de pe plajă, iar acum Noah nu mai era prezent, să îndulcească lovitura că Lee își favoriza iubita în fața mea.

După ce aproape toate băncile au fost ocupate, domnul Shane a început cu un discurs tipic de revenire la școală. Spera că petrecuserăm o vacanță frumoasă, dar acum ne aștepta „un an foarte important”, așa că unii aveau să fie nevoiți „să strângă din dinți și să muncească”.

Era în toiul discursului, când s-a auzit o bătaie în ușă și a intrat secretara școlii, cu un zâmbet politicos.

— Mă scuzați, dar aveți un elev nou în clasă, așa că m-am gândit să-l aduc. Este vina mea că a întârziat. A fost nevoie să-i verificăm documentele.

M-am întors spre Lee, care a ridicat o sprânceană. Ne-am răsucit să-l vedem pe noul elev, deși aveam senzația că știam deja despre cine era vorba.

Așa și era. Levi a intrat timid, din spatele secretarei, și i-a tresărit gura, de parcă nu era sigur dacă să zâmbească sau să își păstreze expresia plată. Purta încă ochelarii de soare în vârful capului, iar pentru că îi dădeau părul la o parte de pe chip, am remarcat că avea fața prelungă. Și bărbia oarecum ascuțită, cu mandibula bine definită, dar nu atât de pătrășoasă ca a lui Noah. Văzându-l acum de la distanță, părea mai înalt decât era în realitate. Câteva fete au început să șușotească între ele.

Avea cămașa călcată, însă vârată în pantaloni într-o singură parte, și puloverul aruncat peste umăr, sub breteaua rucsacului. Parcă încerca dinadins să-și facă uniforma dezordonată, ca să pară *cool*, dar tot arăta ca scos din cutie.

Domnul Shane i-a zâmbit călduros.

— Bine ai venit! Găsește-ți un loc! Cum te numești?

— Levi Monroe.

Când ne-a văzut pe mine și pe Lee, fața lui Levi s-a luminat. Înainte să poată străbate în zigzag traseul printre bănci, către cea goală, din fața mea, s-a împiedicat, a dat din brațe, apoi a

făcut o mutră alarmată. S-a prins de cea mai apropiată bancă, însă n-a reușit decât s-o tragă după el.

Cineva a tușit, camuflându-și hohotul, iar eu și Lee am început să chicotim. Un tip s-a ridicat să-i întindă o mână, iar altul a îndreptat banca răsturnată. Chiar și domnul Shane râdea, deși încerca să se abțină.

— Cred că ai concurență pentru titlul de „împiedicatul școlii”, mi-a șoptit Lee.

Levi, fără ca măcar să roșească, și-a dat capul pe spate și a lăsat umerii în jos, întorcându-se cu seriozitate spre clasă.

— Să nu se spună vreodată despre mine că nu știu să-mi fac intrarea!

S-a înclinat, iar Lee a chiuit în spatele meu. Au râs mai multe persoane, în timp ce Levi ajungea în sfârșit pe scaunul din fața mea – de data asta, fără să mai cadă.

A întors scaunul în lateral, să ne poată vedea și pe noi, și pe profesor.

— Salut din nou! a spus.

Înțelegeam de ce nu voia Cam să aibă grijă de puștiul cel nou, dar îmi era milă de bietul tip. Nu cred că îi fusese ușor să se mute tocmai în ultimul an. Am zâmbit, ca să se simtă mai bine.

— Ești Ella, nu?

— Elle, l-am corectat, apoi am arătat cu degetul în spatele meu. Iar el este...

— Lee, îmi amintesc. Ne-am văzut acum două zile, nu? a întrebat, uitându-se acum la Lisa.

— Da. Lisa.

— Lisa, a repetat, încuviințând din cap. Am reținut.

— Ea este Rachel, a spus Lisa, arătând în spatele ei. Este iubita lui Lee.

— Va trebui să fac o listă. Nu îmi voi aminti niciodată cine cu cine se vede. Oricum nu mă pricepeam să rețin nume.

— Dacă strigi „băi”, sunt sigur că unul dintre noi va ridica privirea, i-a sugerat Lee.

Domnul Shane începuse din nou să vorbească, așa că am tăcut. Era el *cool*, atât cât putea fi un profesor, dar știam că nu ar fi apreciat dacă vorbeam cât timp ne ținea discursul.

După ce ni s-au împărțit orarele, toți elevii au început să șușotească între ei, comparând. L-am înșfăcat repede pe al lui Lee, analizându-l.

— Deci? Care-i situația?

— Suntem în clase diferite la literatură engleză. Ești la matematică, eu la algebră. În rest, arată bine.

— Educație fizică?

— În același timp.

— *Ce bine!* Știi că-mi place să te văd cum scoți oamenii din joc la *dodgeball*¹.

— Știi cât de mult îmi place să te scot pe tine din joc la *dodgeball*!

I-am dat orarul înapoi, ca să îl poată compara cu al lui Rachel, dar ea era încă ocupată să-l confrunte cu al Lisei. L-am văzut pe Levi rozându-și unghia degetului mare și privind-ne cu coada ochiului, de parcă ar fi vrut să ni se alăture, dar era prea timid.

— Dă-l încoace! am zis, aplecându-mă.

Ușurarea lui era aproape palpabilă.

Aveam câteva ore împreună, dar, pe măsură ce vorbeam despre asta, Levi a început să pară și mai agitat.

¹ Sport de echipă în care jucătorii, împărțiți în două echipe, încearcă să arunce mingi și să-și lovească adversarii, evitând în același timp să fie loviți (n. tr.).

— Ești bine? l-am întrebat.

Și-a împins bărbia în față, sfidător.

— Să știi că nu vreau să vă simțiți obligați să petreceți timp cu mine doar pentru că sunt nou. I-am spus lui Cam că nu trebuie să împartă mașina cu mine spre școală, dar a zis că nu îl deranjează, cel puțin nu în primele câteva zile, mai ales cât mașina lui e încă la reparat. Dar... să știi că nu e obligatoriu să fiți amabili cu mine.

— Mie nu mi-ai dat niciun motiv *să nu fiu* drăguță cu tine. Nu încă. Dacă avem prima oră împreună, pot să te însoțesc, nu?

— Nu trebuie.

— De ce? Ești criminal în serie? Fugi de poliția din Detroit? m-am prefăcut eu că tresar. Doamne! Am înțeles. Pariez că ești genul de persoană care este de acord cu termenii contractului fără să îi citească.

A râs, iar tensiunea i s-a topit de pe chip.

— M-ai prins!

A sunat clopoțelul, iar eu mi-am luat geanta.

— Haide, bobocel! Ne așteaptă iadul pe pământ, cunoscut și drept algebră.

Orele de dimineață parcă au zburat. Îmi simțeam creierul ca pe o mașină care dădea continuu rateuri, de parcă peste vară uita-sem ce înseamnă să stau în bancă, să iau notițe și să învăț. De câteva ori mi-a distras atenția zumzăitul telefonului, sperând de fiecare dată că era un SMS de la Noah (nu era).

Dar acum venise ora prânzului, iar eu puteam ofta ușurată că trecuse jumătate de zi.

M-am alăturat rândului de la cantină și mi-am lăsat capul pe umărul lui Lee, care și-a sprijinit bărbia de creștetul meu.

— Mmm, ce miros vine de la *taco*!

— Nu îmi saliva pe păr! i-am cerut, severă. Abia l-am spălat de dimineață.

Lee a scos un sunet ca de gargară, ca răspuns, iar eu m-am dat la o parte, înainte să saliveze *cu adevărat* pe părul meu.

Eram primii din grup care ajunseseră, iar după ce ne-am luat mâncarea, ne-am îndreptat spre o masă liberă, în mijlocul sălii. Era una la care stăteau cândva cei din ultimul an, așa că acum, odată ce ei pleaseră la facultate, putea fi a noastră. Lee și cu mine ne-am așezat față în față, iar el mi-a aruncat rânjețul lui obișnuit. Știam că se gândea, la fel ca mine, că era *chiar* bine să fii în ultimul an.

Ceilalți ni s-au alăturat la scurtă vreme: Cam, Dixon, Warren, Oliver – și Levi. Lisa și Rachel i-au urmat și s-au așezat pe locurile libere de lângă iubiții lor. Câteva fete s-au așezat la capătul mesei, lângă Lisa.

Când au început să facă schimb de povești despre cum le fusese dimineața, am văzut că Levi părea din nou stânjenit.

Lee era preocupat să o aduleze pe Rachel, așa că m-am întors eu spre Levi.

— Ți place în California? l-am întrebat, veselă. E suficient de fierbinte pentru tine?

— Fetele sunt, a glumit el și mi-a făcut cu ochiul.

M-am înroșit. Warren a pufnit, dar s-a înecat cu suc, iar Oliver a trebuit să-i dea câteva palme pe spate. Lee mi-a făcut un semn din sprâncene.

— Glumesc, a explicat Levi. Nu că... Evident că ești drăguță, dar... fără supărare... Doamne, suna mult mai bine în capul meu! Suna drăguț, *cool*, amuzant, a zis, iar toată lumea a râs, inclusiv el. Voiam să fac o glumă, dar m-am exprimat ca un ratat.

— De ce te-ai mutat, de fapt, aici? a întrebat Warren.

Deși ne întrebam asta, i-am aruncat cu toții lui Warren priviri severe, cu buzele strânse și cu o expresie de genul „Ce ți-a venit?”. S-a prins și a adăugat iute:

— Scuze, omule, n-am vrut să fiu indiscret!

Dar pe Levi nu a părut să îl deranjeze.

— Nu, e-n regulă. Tata este dentist, iar mama era contabilă la firma unde lucra el, însă compania a dat faliment și părinții mei au rămas fără slujbe, așa că am decis să ne mutăm. Avem rude în apropiere, iar mama a reușit să își găsească de lucru, așa că... , a spus, dregându-și glasul, iată-ne aici!

— Deci sunteți doar tu și părinții tăi? a întrebat Rachel, cu o curiozitate mult mai delicată decât a lui Warren.

— Și sora mea.

— Soră? s-a interesat Oliver, cu sprâncenele ridicate. Are prieten?

— Păi, ținând cont că are opt ani și că încă mai crede în Făt-Frumos...

Băieții au început să-l ironizeze pe Oliver, care s-a înroșit. Levi a zâmbit, trecându-și mâna prin bucle.

— Retrag ce-am spus, a bombănit Olly, cu capul în mâini. Data viitoare, zi și tu „surioară”.

— Voi ține cont de asta.

— Dar, a spus Dixon, că veni vorba de frați... Lee, cum se descurcă fratele tău la facultate?

— Îi place mult acolo! Chiar aș fi surprins dacă ar veni acasă de Ziua Recunoștinței.

Stai puțin, cum adică?

I-am aruncat o privire, dar m-a ignorat. Menționase cumva Noah că ar rămâne acolo de sărbători? Când aveam să-l văd? Sigur mi-ar fi spus!

Am inspirat adânc. Mi-ar fi spus. Exageram.

— A început cursurile? m-a întrebat Cam.

— Da. A avut mate de dimineață.

— Groaznic.

— I-a plăcut.

Warren a pufnit iar.

— Cine ar fi crezut că Flynn e așa tocilar?! Ascundea asta destul de bine. Pariez că avea manuale pitite în șaua motocicletei.

— Flynn? a întrebat, privind de la mine la Lee. E fratele vostru?

— Al meu, a răspuns Lee. Îl cheamă Noah, iar numele nostru de familie este Flynn. Așa i s-a zis lui mereu, „Flynn”. Este iubitul lui Elle.

— Aha. *O!* Credeam că voi doi sunteți rude. Adică, nu semănați, dar, după cum vă purtați, am presupus...

— E în regulă. Toată lumea crede asta, l-a asigurat Lee.

Lee și cu mine eram frați gemeni în toate privințele, mai puțin de sânge: ne născuserăm în aceeași zi și crescuserăm împreună. Eram cei mai buni prieteni dintotdeauna. Uneori, oamenii uitau că nu eram de fapt rude.

— Lee și Flynn – Noah –, Doamne, nu știu cum să-i mai spun, acum că e plecat, a mormăit Cam ca pentru sine, au dat în ultimii ani niște petreceri legendare. Acum câteva luni, a fost una..., s-a oprit el, chicotind, iar pieptul i se ridica spasmodic, în timp ce se străduia să-și termine povestea. Elle s-a îmbătat atât de rău, că a început să danseze pe masa de biliard, apoi a încercat să se dezbrace, ca să facă baie goală în piscină. Cel mai amuzant lucru, *pe bune*.

Levi a ridicat din sprâncene spre mine.

— Și eu, care credeam că ești o fată din vecini tipic americană.

— A fost singura experiență pe deplin umilitoare din viața mea, am mârâit, roșie la față.

Băieții erau ocupați să râdă de mine. Aveam doar amintiri vagi din acea noapte. De atunci nu mai băusem decât înghițituri de bere la petreceri. Deși noaptea se încheiase cu Noah salvându-mă, deci... nu fusese un dezastru. În plus, îl văzusem în lenjerie, în acei boxeri cu Superman în legătură cu care îl tachinam mereu.

— Haide, Shelly, a început Lee, cu o sclipire malefică în ochii albaștri, luându-mi mintea de la imaginea lui Noah în boxeri. Pot să mă gândesc la lucruri mult mai jenante.

— Shelly? a repetat Levi.

— De la Rochelle, am explicat.

— Să-i spui Shelly, i-a zis Warren. Adoră.

— Să *nu* îmi spui Shelly.

— Dar..., a zis Levi, apoi, pierdut, s-a uitat la Lee.

Dacă le permiteam lui Lee și lui Noah să îmi zică așa nu însemna că și era porecla mea preferată. M-am uitat urât la Lee, care râdea pe înfundate.

L-am amenințat cu furculița, de care atârna un cartof prăjit.

— Dacă mai îndrăznești să spui ceva, caut cu mâna mea prin albumele din podul tău, până găsesc pozele cu tine costumat în Elvis, apoi i le arăt lui Rachel. Sau cele de la Halloweenul la care am mers drept Sonny și Cher.

Lee a redevenit serios imediat și a făcut semn că-și trage un fermoar invizibil peste buze. Apoi, a furat cartoful din vârful furculiței mele și l-a mâncat, ignorând privirea pretins urâtă pe care i-am aruncat-o.

— Că veni vorba de petreceri..., a început Dixon, împăciuitor, ca de obicei, să ne întrebe cine credem că va găzdui prima

petrecere din an, apoi a făcut eforturi să îi convingă pe Lee sau pe Warren să se ocupe de asta, însă amândoi au părut să ezite.

M-am uitat la Lee, care se ținea de mână cu Rachel peste masă și vorbea cu ea pe ton scăzut, privind-o ca pe soarele vieții lui.

Și Noah mă privea așa, uneori.

Gândul mi-a făcut stomacul ghem. Nu doar fiindcă îmi era dor de Noah, ci și pentru că, văzându-l pe Lee atât de captivat de iubita lui, m-am îngrijorat din nou. Dacă îl pierdeam? Firește că-mi doream să fie fericit și eram încântată că era atât de îndrăgostit de Rachel. Dar, acum că Noah nu era în zonă, începeam să îmi dau seama cât de puțin timp petreceam doar cu Lee, de când apăruse Rachel în scenă. Nu eram geloasă.

OK, poate doar *puțin*. Doar puțințel.

M-am uitat din nou la Levi. Își dorea să se integreze și să își facă prieteni. Ceilalți băieți păreau să-l placă suficient – cu siguranță ar fi petrecut timp cu el –, dar, dacă nu mai formam un tandem cu Lee, părea că anul ăsta eu voi sta cel mai mult cu puștiul cel nou.

Ciudat, însă ideea nu îmi dispăcea deloc.